

« Nr. 8 » « juli 2007 » « 154. årgang »

Politik

Kirke og politik
– hvordan skal kirken blande sig?

Hvad kom der ud af baptisternes

[☰] Anne Åbom [🖼️] Collage: Ole Steen

De fleste af os har sikkert hørt et og andet om kirkebøger, civil registrering og udenlandske forkyndere. Sager, hvor baptister har gjort sig bemærket, både i det offentlige rum og internt i BaptistKirken. Men hvad er egentlig kernen i disse sager? Hvor står vi nu? baptist.dk forsøger at give et overblik.

Kirkebøgerne

Baptistkirken i Danmark har ført kirkebog siden 1952. Dengang var kirkebøgerne et privilegium ved at være et anerkendt trossamfund, og traditionelt set har mange været glade for denne mulighed. Men ifølge generalsekretær Jan Kornholt er der

flere problemer med den nuværende ordning: »For det første kan man spørge, om registrering af fødsler, vielser og dødsfald egentlig ikke er en statslig opgave? Hvorfor skal vi som trossamfund varetage denne opgave for staten? For det andet er der tale om dobbeltregistrering. Alt, hvad vi registrerer, bliver også registreret af enten folkekirken eller Folkeregistret – dvs. det er en overflødig opgave.« Sagen har været diskuteret i menighederne, og den foreløbige konklusion er, at Missionsrådet har fået bemyndigelse til at arbejde mod en afvikling af kirkebøgerne – på tre betingelser:

- Alle de kirkebogsførende menigheder skal være enige om en afvikling.

- Afviklingen skal ikke foregå som en offentlig protestaktion, men internt med Kirkeministeriet (KM).
- Afviklingen må ikke få konsekvenser, der stiller os ringere som anerkendt trossamfund.

Missionsrådet arbejder videre med bl.a. at klarlægge, hvad konsekvenserne af en afvikling kan blive.

Civil registrering

En lignende problematik ses i sagen om fødselsregistrering. Her har fem baptistfamilier undladt at lade deres nyfødte barn registrere i Folkekirken, som loven ellers foreskriver. »Umiddelbart efter fødslen meddelte vi kirkeministeren, at vi som ikke-medlemmer af folkekirken fandt det urimeligt, at vores familieforøgelse var et anliggende for folkekirken. Vi opfordrede ministeren til at give os en mulighed for at registrere vores børn ved en ikke-kirkelig instans, altså udenom folkekirken« fortæller Rasmus Hylleberg. I KM har forståelsen for det principielle i sagen været lille.

Man har foreslået en postboks-løsning, så baptister med »kordegne-allergi«, som det vittigt blev kaldt, kunne undgå kontakt med det lokale sognekantor. Det nyeste i sagen er, at al registrering nu kan ske via en internetportal (www.personregistrering.dk). »Det fjerner jo oplevelsen af at skulle møde op hos et andet trossamfund for at få sit barn registreret, så det er da et skridt i den rigtige retning – men principielt er der ikke ændret noget. Det er stadig en anden kirke, man registreres hos«, siger Jan Kornholt og genoptager tråden fra kirkebøgerne: »Vi mener helt principielt, at det ikke er en kirkelig opgave at varetage denne type registreringer. Og derfor vil vi også gerne gå foran som eksempel ved at ophøre med vores egen kirkebogsføring.«

Udenlandske forkyndere

Regeringen indgik i 2006 en aftale med bl.a. Dansk Folkeparti om kommende indvandring til Danmark. Aftalen omfattede bl.a. et lovforslag om, at udenlandske missionsærer skulle bestå en dansk sprogpøve

protester?

» Er registrering af fødsler, vielser og dødsfald egentlig ikke en statslig opgave?

Hvorfor skal vi som trossamfund varetage denne opgave? «

– Jan Kornholt

og integrationsprøve i hjemlandet, inden de kunne få missionærvisa til Danmark. I praksis ville det ifølge Kirkernes Integrations Tjeneste (KIT) gøre det næsten umuligt at få missionærer i fremtiden. KIT foreslog derfor i et høringssvar, at missionærerne i stedet både lærer dansk og aflægger eksamen i Danmark. Desuden blev det pointeret, at det primært er kristne menigheder, der ville blive ramt af forslaget, idet de fleste imamer i Danmark ikke benytter sig af missionærlovgivningen, men har opholdstilladelse som flygtninge eller andet.

Fakta

Læs mere om KIT's protestaktion på www.baptistkirken.dk

Som en konsekvens af protesterne ændrede integrationsministeren sit lovforslag i april 2007. Det er nu fortsat muligt at få udenlandske missionærer til Danmark. Efter seks måneder skal de til en lille danskprøve for at kunne blive ved at være her. Protesterne har altså hjulpet. ■

» Som ikke-medlemmer af folkekirken fandt vi det **urimeligt**, at vores familieforøgelse var et anliggende for folkekirken. «

– Rasmus Hylleberg

Juli 2007

- 2 Hvad kom der ud af baptisters protester?**
– spot på sager om kirkebøger, civil registrering og udenlandske forkyndere
Af Anne Åbom
- 5 At høre hjemme i Guds by**
– Leder
Af Bent Hylleberg
- 6 Troen kan føre til mange partier**
– interview med politisk aktive baptister
Af Lone Møller-Hansen
- 9 Gud, kirkerne og EU**
– boganmeldelse
Af Bent Hylleberg
- 10 Når en menighed »begaves« fra den ene dag til den anden**
– Sæby Baptistkirke blev næsten fordoblet
Af Bente Højris og Gitte Abildgaard
- 12 Hvornår er det »nu«?**
– skal kirken og dens ledere aktionere politisk?
Af Ole Lundegaard
- 15 Skal der føres politik fra prædikestolen?**
– synspunkt
Af Asger Baunsbak-Jensen
- 16 Valgte at være ambassadør – for Kristus**
– portræt af Jonas Kouassi-Zessia
Af Betina Jensen
- 18 Tro giver ro**
– månedens blivtilblivtil
Af Poul A. Beck
- 19 Præst på en ny måde**
– stafetten går til Oure
Af Jørgen Rasmussen
- 20 Guds politik**
– baggrundartikel om hvordan Guds rige kommer
Af Steffen Boeskov
- 23 Døbte og døde**
- 24 Langsigtet mission kommer ud af et lokalt engagement**
– hvorfor vi skal arbejde med international mission
Af Per Eivind Stig
- 26 Kirkens profetiske forpligtelse**
– Kirkens profetiske rolle betyder også at være en politisk røst i samfundet
Af Anders Gadegaard
- 28 Politik rager mig en papand!**
– Emils klumme
Af Emil Fhær

baptist.dk – skal det ud til flere?

Du læser baptist.dk! Du synes måske, at det for det meste er et godt blad. Og du er endda villig til at betale for det.

Det er især dig, vi gerne vil tale med! Kommunikationsudvalget og bladets redaktion vil dog gerne mødes med alle, der kan se muligheder i vores kirkes blad. Kan du se det som et blad, der kommer ud til mange flere? Hvordan har du oplevet – og hørt andre har oplevet – at få bladet ind ad døren i april? Skal vi arbejde

hen imod et kirkeblad, som bliver sendt ud til alle baptister? Kan du se et blad, som en mulighed for mission i dine egne omgivelser? I et samspil med den nye hjemmeside!

Lad os få en god samtale omkring vores kommunikation, mest omkring baptist.dk. Det er her, du kan komme til orde!

Mød op på missionsstævnet tirsdag kl. 13.00 i Højskolens store klasseværelse.

At høre hjemme i Guds by

[📷] Stine Frandsen [☰] Bent Hylleberg

I disse år forsøger nogle politikere at fastholde en tendens, der begyndte for 300 år siden i en kultur, hvor man ville adskille fornuft fra følelse. Her skabtes en forståelse for, at kristentro er en privat sag, der primært har med følelser at gøre. Derfor hører troen ikke hjemme i det offentlige rum. Men den galej skal vi ikke gå ombord i! Vi finder et helt andet perspektiv hos kirkens Herre. Han virkede ganske åbent, midt i folks hverdag og kultur – i det offentlige rum – når han talte om Guds rige og kaldte mennesker til at tro på Guds herredømme her og nu.

Den kristne menighed er som ethvert menneskeligt fællesskab, der forenes af en fælles loyalitet over for bestemte værdier, en politisk virkelighed. Menigheden er en *ny polis*, dvs. en ny social enhed, som opstår dér, hvor mennesker tror på Guds riges virkelighed. Det græske ord *polis* – hvorfra vores *politik* kommer – oversættes ofte med »by«. Men det betyder snarere den orden, det system, hvorefter livet i byen leves. Det handler om livsmønstre, om samliv, om etik – om de værdier, der springer ud af Evangeliet, når folk tror på dét. Og den slags folk kan ikke skjules, men de ligner – ifølge Jesus – »en by (*polis*), der ligger på et bjerg« (Mattæus Evangeliet 5:15).

»Som et synligt, offentligt fællesskab skal vi blive **kirke med krop** og gå Gud til hånd i det offentlige rum.«

Og det er ikke engang nok! Netop den *polis*, der opstår dér, hvor mennesker tror på Evangeliet, viser Guds hensigt med alle andre fællesskaber – herunder også de partipolitiske fællesskaber. Kirken og verden er ikke to forskellige afdelinger af virkeligheden med hver sin lovgivning og livsmønstre og heller ikke to institutioner med modstridende opgaver. Derimod er de for kristne to dele af vores forhold til den samme Herre. Guds folk er således kaldet til *nu* at forme det fællesskab, som verden *engang* skal blive. Derfor kan den kristne menighed af natur ikke være andet end synlig og offentlig!

Som et synligt, offentligt fællesskab skal vi blive »kirke med krop«. Vi skal pege på det, Gud stadig arbejder på i denne den bedste af alle verdener, og gå Ham til hånd i det offentlige rum. Både som menigheder, der er optaget af det, der hører til »Guds by« og dens værdier, og som kristne, der véd, at tro på Kristus er en personlig, men langt fra en privat sag. Det er at have bopæl »på et bjerg«!

Personlig tro og politik hører sammen, men

Troen kan føre til mange partier

[☰] Lone Møller-Hansen [📷] Stine Frandsen m.fl.

baptist.dk spurgte seks politisk aktive baptister, hvordan deres tro hænger sammen med deres politiske ståsted. Fem af seks begrundede deres politiske standpunkt netop med deres tro, uanset om det er liberalt eller socialistisk.

Jan Kornholt, København, socialist:

Min tro på Jesus er min absolut væsentligste livsværdi. Troen er kun noget i kraft af de handlinger, min tro udmønter sig i. Og livet med Jesus *må* udmønte sig i holdninger og handlinger. Partipolitik er ikke det væsentligste i mit liv, men det er en konsekvens af min tro, at jeg stemmer socialistisk. Jeg mener, at Jesus stiller nogle klare krav om, hvordan jeg forholder mig til min næste – primært den svage. Socialismen er det bedste forsøg på at indrette verden, men hvis jeg skal vælge mellem et partiprogram og de værdier, jeg finder hos Jesus, er valget ikke svært. Jeg er ikke idealistisk socialist, men kristen idealist. Derfor er jeg ikke

medlem af et politisk parti, for Enhedslisten er for restriktiv og indsnævret, og i SF er der nogle etiske og moralske holdninger, som er i modstrid med min overbevisning. Men det er blandt socialisterne, jeg bedst kan finde den konkrete politik, jeg kan identificere mig med.

»Jeg er ikke idealistisk socialist, men kristen idealist.« – Jan Kornholt

Erik Ullemose, Oure, venstre-mand:

Det startede sådan set ikke med, at jeg meldte mig ind i Venstre, men med at jeg sad i skolenævn og skolekommission, og så ville jeg gerne gøre tingene færdige. Jeg kunne ikke forestille mig andet end at tage min tro med, når jeg snakker politik. Det blev Venstre, fordi jeg lægger vægt på den personlige frihed. Politik har med samvittighed at gøre, og samvittigheden er også kernen i den kristne tro – samvittigheden over for både Gud og mennesker. Jeg er ikke altid enig i Venstres politik, men der er heller ikke noget slaveforhold i forhold til partiprogrammet. Jeg kan ikke klare, hvis præster og andre bruger forkyndelsen til at

Lasse Åbom, Odense, radikal:

Min tro fordrer, at jeg tager stilling til det, der sker i samfundet. Der findes jo kristne i alle politiske partier, og jeg vil ikke sige, at man er nødt til at være radikal, når man er kristen. Jeg kan ikke selv identificere mig med nogen ideologi – og derfor er jeg medlem af Det Radikale Venstre. Jeg kan

godt lide, at Det Radikale Venstre ikke er fastlåst. Som radikal er man mere ærlig, fordi man tillader sig at være omskiftelig og tage stilling fra sag til sag. Selvom man ikke er 100 pct. enig i alle beslutninger, bør man melde sig ind i et parti for at tage del i debatten inden for partiet og for at påvirke politikken med sine holdninger.

»Som radikal er man mere ærlig, fordi man tillader sig at være omskiftelig og tage stilling fra sag til sag.« – Lasse Åbom

prædike partipolitik, og det kan jeg nemt gennemskue. Det gælder både, hvis man vil sælge Venstre eller noget andet partis politik.

»Jeg kunne ikke forestille mig andet end at tage min tro med, når jeg snakker politik. Det blev Venstre, fordi jeg lægger vægt på den personlige frihed.« – Erik Ullemose

»Jeg blev bl.a. medlem af Det Konservative Folkeparti, fordi jeg ikke kan få mig selv til at tro på menneskets ufejlbarlighed, hvad angår skabelsen af det perfekte samfund, som mange andre politiske ideologier stræber efter.« – Jens Wendel-Hansen

**Jens Wendel-Hansen,
Århus, konservativ:**

Jeg synes, at man skal tjene sit samfund, hvor man kan – også som kristen, og derfor blev jeg medlem af Det Konservative Folkeparti. Også fordi jeg ikke kan få mig selv til at tro på menneskets ufejlbarlighed, hvad angår skabelsen af det perfekte samfund, som mange andre politiske ideologier stræber efter. Mennesket er fejlbarligt og har behov for hjælp. Denne hjælp finder vi i værdier, historie og navnlig vores tro. Desuden skal livet og dets valg tages alvorligt, så det nytter ikke, at staten er overbeskyttende. Mennesket skal bruge den af Gud givne frie vilje til at vælge den vej, hvor kun troen og viljen holder os oppe.

**Anni Brun Andersen,
Frederikshavn, medlem af Venstre og
tidligere byrådsmedlem:**

Jeg skelner skarpt imellem politik og tro. Politik er et jordisk spil mellem mennesker, hvor troen er noget meget dybere, noget urokkeligt. Om jeg er liberal eller socialist er troen den samme, og den handler om tilgivelse, frelse, evigt liv – og her er det Jesus Kristus, der sidder ved bordenden. Kirken skal ikke være en partipolitisk platform. Når jeg kommer i kirke, vil jeg høre, at jeg er elsket af Gud, mere end jeg vil høre, hvor god eller dårlig den siddende regering er. Når det er sagt, så har mit livs-syn absolut haft stor indflydelse på, hvor jeg valgte at blive politisk aktiv. I Venstre fandt jeg de værdier, som betyder meget for mig; frisind og frihed til at vælge selv, respekt for andre mennesker og den enkeltes ansvar for sig selv og omverdenen. Det er vigtigt for mig, at vores samfund bygger på de kristne værdier, men vi skal have respekt for andres tro. Jeg synes i det hele taget, at mange af Venstres holdninger ligger tæt op ad, hvad jeg er opvokset med

Troen kan føre til **mange partier**

i Baptistkirken: Friheden til at vælge – om man vil tro og døbes. Ansvaret for mit eget liv, men også for fællesskabet og forpligtelsen at hjælpe dem, der ikke kan klare sig selv. I mit politiske liv har jeg aldrig været i konflikt med min tro, tværtimod har min tro været en styrke, en slags livline!

»Mit livssyn absolut haft stor indflydelse på, hvor jeg valgte at blive politisk aktiv. I Venstre fandt jeg de værdier, som betyder meget for mig; frisind og frihed til at vælge selv, respekt for andre mennesker og den enkeltes ansvar for sig selv og omverdenen.« – Anni Brun Andersen

Jepe Bruus, København, socialdemokrat

Jeg har valgt mit politiske standpunkt, ikke så meget ud fra min tro, men mere ud fra mit menneskesyn. Og det menneskesyn dækker begge områder i mit liv: Troen og politikken, men der er ikke nødvendigvis

»Jeg har valgt mit politiske standpunkt, ikke så meget ud fra min tro, men mere ud fra mit menneskesyn. Jeg har valgt Socialdemokratiet mest på grund af solidariteten, og fordi jeg tror, det parti kan være med til at skabe lige muligheder for alle mennesker.« – Jepe Bruus

nogen kobling mellem tro og politik. Troen har altså ikke været udslagsgivende for mit valg af, hvilket politisk parti, jeg ville være medlem af. Jeg har valgt Socialdemokratiet mest på grund af solidariteten, og fordi jeg tror, det parti kan være med til at skabe lige muligheder for alle mennesker. Vi er ikke ens, men vi skal have ens muligheder for at bruge vores talenter. Det kan godt være, at andre partier også vil sige, at de vil tage hånd om de svageste, men jeg tror mest på, at socialdemokraterne kan holde det løfte. Mit menneskesyn handler altså om lige muligheder for alle, og det tror jeg ikke kommer af sig selv. De lige muligheder er noget, vi er nødt til at prioritere.

Gud, kirkerne og EU

[☰] Bent Hylleberg

- **Ida og Kirsten Auken (red.):**
Konstellationer – kirkerne og det europæiske projekt, Alfa 2007
- **Vejl. pris 179,- kr.**
- **Du kan købe bogen for 165,- kr. hos www.elounge.com**

Forholdet mellem religion og politik er på dagsordenen, men der er uenighed om, hvilken rolle troen bør spille på den politiske arena. I europæisk perspektiv bliver spørgsmålet aktuelt, når EU's fremtid skal diskuteres. Er EU et kristent fællesskab? El-

ler er sammenkobling af EU og kristendom led i et ideologisk korstog? Har kirkerne noget at skulle have sagt i videreudviklingen af det europæiske projekt, eller bør de holde sig langt væk fra denne diskussion?

En ny debatbog belyser disse spørgsmål fra historisk, teologisk, juridisk og politisk side. Et historisk rids tegner konturerne bag såvel den katolske som de protestantiske kirkers position i EU i dag. Da BaptistKirken er blandt de 125 medlemskirker i Den europæiske Kirkekonference (KEK), handler alt dette også om os. Vi indføres tillige i EU's lovgivning på det religiøse område. Mens Europa er gået i tænkeboks, når det gælder EU-traktaten, er det gavnligt at kende både historie og jura, inden vi kaster os ud i nye diskussioner om Gud, kirkerne og EU.

Det er vigtigt at afklare, hvilken religion (kristendom, jødedom, islam?) eller værdier (menneskerettigheder), EU skal bygge på. Og dét spørgsmål afgøres af den teologi, vi ønsker at fremme. Er det muligt

at fastholde en tæt sammenhæng mellem EU og kristendom, men samtidigt afvise, at Europa er et kristent kontinent – og at vi derfor bør indstille os på mangfoldighedens udfordringer med lige vilkår for alle? En sådan tilgang vil sætte kirkerne i frihed til for alvor at arbejde for Europas identitet. Eller ønsker vi at beskytte »den kristne tro« via EU's lovgivning? I sidste tilfælde sætter vi den politiske magt bag de kristne værdier. Og det vil vel medføre, at vi oplever et Europa, der politisk skal forsvare kristendommen med »ulige vilkår« for alle andre?

Bogen afspejler stor uenighed, men vi bliver kloge på udfordringerne for kirkerne i Europa. Især professor Svend Andersen peger fremad, når han argumenterer for EU som en verdslig øvrighed, hvori kristne må påtage sig den opgave at omforme »den kristne næstekærlighedsetik til en almen politisk etik«, der kan sikre alle individuel frihed, politiske rettigheder og ligelig fordeling af basale goder. Men læs selv – og tag stilling! ■

Når en menighed »begaves« fra den ene dag til den anden

[] Bente Højris og Gitte Abildgaard

Det er noget af et spring, når en menighed fra den ene dag til den anden oplever en udvikling fra at være en typisk dansk baptistmenighed i provinsen til på det nærmeste at fordoble medlemstallet med 58 chin'er fra Burma. Ikke desto mindre skete det i Sæby Baptistkirke i oktober 2006.

Baggrunden for den pludselige ændring i Sæby findes i Grindsted, hvor slagteriet skulle lukkes. Virksomheden tilbød de mange ansatte chin'er arbejde på slagteriet i Sæby og hjælp til at flytte dertil. Alle undtagen én er baptister. Mange sagde ja tak til tilbuddet og blev i første omgang indlogeret

to måneder på en lokal feriekoloni, mens slagteri og menighed i fællesskab gik i gang med at finde egnede boliger i området til de 23 familier. Menigheden og ikke mindst præsten løftede i disse måneder en stor opgave for at hjælpe chin'erne til at føle sig velkomne.

Der blev bl.a. fundet danske kontaktfamilier. Desuden skulle menigheden starte en samtale om, hvordan de kan være én menighed, hvor alle kan føle sig hjemme, og ikke to menigheder i samme hus.

Genforenet med forældre på flugt

Cung på otte år sidder i vinduet og holder øje med, hvornår jeg kommer. Han har kun været i Danmark i fire måneder og gået i

skole i to. I sit korte liv har han været ude for mere end de fleste: For få måneder siden blev Cung genforenet med sine forældre, som forlod ham i flugt for henholdsvis seks og syv år siden. Faderen, Van, flygtede, fordi han af de burmesiske soldater blev beskyldt for at arbejde sammen med chin-soldaterne. Han flygtede til Malaysia, og hans breve hjem til A Sui blev aflæst, og hun blev fængslet. Senere lykkedes det også A Sui at flygte til Malaysia, hvor de som illegale flygtninge flere gange blev taget af malaysisk politi – og måtte betale for løsladelse, indtil de for et år siden kom til Danmark. Imens boede lille Cung hos bedsteforældre og venner. Også han har siddet en måned i fængsel, men er nu endelig sammen med sine forældre i Danmark. Da han steg ud af

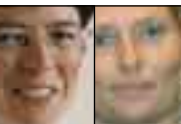
»I Sæby startede menigheden en samtale om, hvordan de kan være én menighed, hvor alle kan føle sig hjemme, og ikke to menigheder i samme hus.«

flyveren i Ålborg lufthavn, gik han tillidsfuldt hen til sin far, og i bilen sad han og puttede sig op ad og så op på den far, han ikke havde set siden han var spæd.

Kun 1½ måned tidligere var forældrene flyttet fra Grindsted til Sæby. Moderen var højgravid, og familien flyttede i egen lejlighed kun fire dage før Cungs ankomst og tre uger før lille Sonja blev født.

På flugt på grund af sin tro

Næsten som en del af familien sidder Za Uk med til samtalen hos Van og A Sui. Han måtte flygte, fordi han bad til frelse med en kræftsyg buddhistisk nabokone. Efter kvindens død, ønskede også kvindens mor at høre om, hvorfor Za Uk og hans familie havde den glæde, som kendetegnede dem. Andre i hendes familie meldte Za Uk til politiet, men kvinden nåede at advare ham om, at politiet ville hente ham to timer senere, og han nåede at flygte til Malaysia, hvor han i 10 måneder boede primitivt ude i junglen, inden han kom til Danmark som FN-kvoteflygtning for tre år siden.

»Da lille Cung steg ud af flyveren i Ålborg lufthavn, gik han tillidsfuldt hen til sin far. I bilen sad han og puttede sig op ad den far, han ikke havde set siden han var spæd.«

»Za Uk måtte flygte, fordi han bad til frelse med en kræftsyg buddhistisk nabokone.«

Fremtidsplanerne

Først og fremmest vil chin'erne gerne hurtigt lære dansk, så de kan lære danskerne endnu bedre kende. På slagteriet er de sikret arbejde indtil videre, men de ved, at det er hårdt arbejde, som de i længden ikke vil kunne holde til.

Van og A Sui er blevet medlemmer af Sæby Baptistkirke, – og så er de meget glade for deres danske kontaktfamilie, Kirsten og Henning, som har hjulpet dem med de mange praktiske ting omkring flytning, Cungs ankomst, Sonjas fødsel, osv. Og Za Uk følger til: »Ja, og reparation, når min bil går i stykker.«

Det med hurtigt at lære dansk skal nok lykkes. Endnu kan der være brug for Za Uks hjælp som tolk. Men vi kan høre forbedring bare på de få måneder, de har boet i Sæby. Og mens Sonja intetanende om familiens fortid sidder og sover på mors ryg, finder Cung sin læsebog, og læser 4-5 sætninger op for mig på næsten fejlfrit dansk. ■

Fakta

Sæby Baptistkirke har kontakt med ca. 60 flygtninge fra henholdsvis Cambodia og Chin-provinsen i det tidligere Burma. De fleste er flygtet, fordi de i deres hjemland bliver forfulgt på grund af deres tro. De har været i Danmark imellem en måned og 3½ år. Alle har fået tilbudt kontaktfamilier, som efterhånden har fået træning i at hjælpe med alt mellem himmel og jord: Sygehuskørsel, computerkøb, flyttehjælp, lampeopsætning og tæppepålægning, kontakt til kommunen og udlændingeservice, skolegang, fødselshjælp, mm.

Seks flygtninge er tilsluttet menigheden, og flere overvejer. Sæby Baptistkirke holder chin-gudstjeneste næsten hver søndag kl. 14.00, og mange chin'ere deltager i formiddagsgudstjenesten, der er for alle. Præstens ansættelse er sat op i tid fra 50% til 80 % for en periode af 1 år. Menigheden er umådelig glad for den gave og udfordring, som Gud har sendt i chin'erne.

Støt projekt »Integration er mission!«

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt »Integration er mission« med indbetaling til:

Giro konto nr.
902 6045 eller
Danske Bank
reg.nr. 3201
kontonr.
3201182417

Mærk
indbetalingen
»INTEGRATION«.

Hvornår er det »nu«?

[≡] Ole Lundegaard [📄] Stine Frandsen og Rie Andersen

I denne måneds kronik behandler Ole Lundegaard det evigt aktuelle spørgsmål om, hvorvidt kirken og dens ledere børaktionere politisk. Han siger højt og klart: Kirken skal blande sig i politiske anliggender. Spørgsmålet er følgelig ikke, om kirken skal blande sig, men hvornår den skal blande sig!

»Man kan måske komme til at råbe vagt i gevær for tidligt, men man kan også ende med at vågne op med tømmermænd!«

Det er altid et varmt emne, hvorvidt kristne kan eller bør gå i rette med en regering eller et folketing, hvis der gennemføres en politik, der strider mod det kristne livsgrundlag. Nogle vil mene, de aldrig bør gøre det. Historien viser dog med tydelighed, at de både *kan* og *skal*. Tillad mig at belyse emnet ved at henvise til to erklæringer fremsat af kirkeledere med 70 års mellemrum og i to forskellige lande.

Ligheden mellem de to er dog slående.

Kirken spændt for Hitlers vogn

Den første erklæring er den såkaldte *Barmen-erklæring*, fremsat af

Den bekendende Kirke i Tyskland i 1934.

Erklæringen blev til på baggrund af den tyske

kirkes generelle accept af Hitler og hans racepolitik samt forsøget på at fremhæve en særlig *tysk* kristendom. Hitlers »ariske« tanke blev også adopteret. Dens effekt i forhold til jøder, sigøjnere og andre »afvigere« er velkendt.

Den organisation, der samlede den tyske kirke under Hitler, kaldtes *Deutsche Christen* og den fascisme, som lå gemt deri, havde – som al anden fascisme – sin grobund i frygt og had og unuanceret nationalisme. Foran den vogn spændte man kirken, men det viste sig jo med tiden – hvad nogle altså så fra starten – at dagsorden var nationalistisk og ikke kristen. Efter 2. verdenskrig og drabene på tusindvis af »afvigere« samt mordet på millioner af jøder sad tyske kristne tilbage med alvorlige tømmermænd og undrede sig over, hvordan det var kommet så vidt.

Teologer og præster trådte i karakter

Barmen-erklæringen blev som nævnt til allerede i 1934, altså før Krystalnatten (1938) og længe før koncentrationslejrenes gaskamre. Men på dette relativt tidlige tidspunkt trådte en lang række teologer og præster i karakter og gik både staten, folkestemningen og *Deutsche Christen* imod med deres erklæring, hvor de beskri-

ver, hvad man må anse for ufravigeligt for den kristne tro. Hvert punkt indeholdt en specifik tilbagevisning af den ideologi, som *Deutsche Christen* og størstedelen af den tyske kristenhed stod bag i 1930'erne.

De seks tilbagevisninger

De seks tilbagevisninger lyder i overskrift: »Vi tilbageviser ... **1**) at der for kirken kan findes nogen anden lære og åbenbaring ved siden af den givet i Kristus, **2**) at der er områder af vores liv, hvor vi *ikke* tilhører Kristus, men en anden herre, **3**) at kirken kan opgive nogen del af sit budskab for at tjene en politisk ideologi, **4**) at kirken kan og må overdrage nogen del af sin tjeneste til offentlig myndighed, **5**) at kirken kan tjene som et organ for staten, og **6**) at kirken kan stille sig i andres end Kristi tjeneste.« (Hele erklæringen kan læses bl.a. på www.confessio.de).

Erklæringen fik ikke umiddelbart nogen afgørende indvirkning på hverken hovedstrømmen i den tyske kirkelighed eller på Hitlers regime, men set i historiens lys er det væsentligt, at der på så relativt tidligt et tidspunkt var kristne teologer og ledere, der sagde fra og kunne se det farlige i den kurs, staten såvel som kirken havde taget. →

»Kirkens ret og pligt til at protestere over for kynisme og nedværdigende behandling af de svageste har altid været anerkendt.«

Hvornår er det »nu«?

Bush' nationale krigsteologi

Den anden erklæring stammer fra USA. Den er fra 2004 og bærer titlen *Confessing Christ in a World of Violence*. Baggrunden er Irakkrigen og den religiøst ladede retorik, Bush-administrationen i stigende grad har anvendt for at retfærdiggøre krigen. De mere end 200 fremtrædende amerikanske teologer og kirkeledere, der stod bag erklæringen, udtrykker bekymring for fremvæksten af en national krigsteologi, et øget religiøst/bibelsk sprogbrug i legitimeringen af krigen og Bush' egen og andres henvisning til hans og USAs opgave i krigen mod terror som et guddommeligt »kald«, en »mission«.

De fem forkastelser

Erklæringen, der ligner Barmen-erklæringen, har fem punkter. I overskrift lyder de således: »Vi forkaster den falske lære ...
1) at nogen nationalstat kan beskrives med ordene: »Og lyset skinner i mørket og mørket fik ikke bugt med det« (en henvisning til et Bush-citat), 2) at en krig mod terrorisme kan retfærdiggøre brugen af tortur, bombing af civile mål og brug af masseødelæggelsesvåben, 3) at Amerika er en »kristen« nation, der repræsenterer »det gode«, mens dets modstandere repræsen-

terer »det onde«, 4) at noget menneske kan defineres som værende *udenfor* lovens beskyttelse, 5) at verden kan deles op i »de gode« og »de onde«, og at de onde er dem, der er imod USAs politik.« (Bekendelsen kan findes bl.a. på www.sajo.net).

Det er naturligvis alt for tidligt at vurdere, hvilken effekt den amerikanske erklæring vil kunne få. Men iagttagere mener, at den er en af de faktorer, der har været med til at ændre folkestemningen i USA imod krigen.

Aktionér politisk og undgå tømmermænd

Hvornår er en udvikling i et samfund »tilstrækkelig betænkelig« til, at det er tid at sige fra? Kirkens ret og pligt til at protestere over for kynisme og nedværdigende behandling af de svageste har fx altid været anerkendt. I dag er der næppe nogen, der vil sige, at Barmen-erklæringen var en fejltagelse! Og hvem vil mene, at Martin Luther King jr., Oscar Romero og Desmond Tutu overskred deres beføjelser ved ataktionere politisk? Vil man ikke mene, at det netop er et troværdighedstegn, at de gjorde, hvad de gjorde *som kirkeledere*?

Spørgsmålet er altså ikke, om kirker og præster handler politisk, men om hvornår tiden er inde. Man kan måske komme til at

råbe vagt i gevær for tidligt, men man kan også ende med at vågne op med tømmermænd! ■

»Spørgsmålet er ikke, om kirker og præster handler politisk, men om hvornår tiden er inde.«

Skal der føres politik fra prædikestolen?

[📷] Collage: Ole Steen [☰] Asger Baunsbak-Jensen, præst og forfatter

En prædiken skal tolke Jesu ord for mennesket her ved begyndelsen af det 21. århundrede. Folk skal genkende sig selv i en prædiken og genkende det samfund og den hverdag, der er vores. Når en præst læser teksten, der skal prædikes over ved gudstjenesten, formulerer han sig ud fra, hvad der er sket for ham under læsningen. Men præsten skal også se kirkegængerne for sig og vide, hvad der gemmer sig hos dem af glæde og sorg, bekymring og skyld. Kun derved kan han plante evangeliets ord, så det udvider tilhøreren verden og giver håb og trøst.

Blotlægger vores samtid

Præsten må aldrig blive bange for sin menighed. Han skal stole på, at han er sat i frihed til at forkynde det, han ser i teksten – det, den sætter i gang hos ham. Hans forberedelse hviler på hans bøn om, at det, Jesus har sagt, levet og gjort, har evighed

i sig og dermed også taler til os, der lever i vores korte »nu« med ansvar for familie, arbejde og det fælles, som er samfundet med andre mennesker. Det er her, vi støder ind i tekster, som blotlægger vores tid med dens materialisme, dens griskhed, dens

» Hvis præsten lammes af ængstelse for, at prædikenen bliver politisk, bliver den bleg og kønsløs. «

indkrogethed i vores eget og manglende sans for Gud. Det er her, der skal prædikes om den rige bonde. Hvem er han i dagens Danmark? Eller den rige unge mand? Hvordan ser han ud mellem os?

Rammer ind i hjertekulen

Det Ny Testamente er spækket med kontroversielle tekster. Lignelsen om den barmhjertige samaritaner rammer lige ind i hjertekulen, i vores dårlige samvittighed over for irakiske flygtninge, som med deres børn staves af vejen med voldsom angst og usikkerhed uden for vores rækkevidde. En skamplet i et kristent land.

Tamhed er døden for en prædiken

Hvis præsten lammes af ængstelse for, at prædikenen bliver politisk, bliver den bleg og kønsløs; den bliver uvedkommende. Den rører ikke hjertet, og tamhed er døden for en prædiken. Man skal prædike ærligt og stærkt ud fra sin samvittighed og sin tro på Helligåndens virke i forkyndelsen, ellers havner prædikenen i almindelig ligegyldighed. Det værste, der kan ske.

Jesu ord er de stærkeste, der er givet verden, og det giver strid. Sådan er det at være kirke. ■

Valgte at være ambassadør – for

[] Betina Jensen, projektkoordinator, Kirkernes Integrations Tjeneste (KIT) [] Gaston Tubanyembazi

Efter 13 år i Danmark og en baggrund som udsendt diplomat fra Elfenbenskysten, ser **Pastor Jonas Kouassi-zessia** tilbage på et begivenhedsrigt liv, hvor det har været altafgørende for ham at følge Guds anvisninger i sit liv – mere end at følge sine egne ønsker.

Jeg sætter Jonas stævne på en arbejdstur på Fyn. Jeg vil vide, hvem denne mørke mand med de blide øjne og det varme grin er. Hurtigt bliver jeg klar over, at jeg sidder over for en mand, der har opgivet mange af sine egne planer for at bruge sit liv »på den rigtige måde«, som han selv udtrykker det. Jonas udstråler både stor autoritet

og et kærligt, ydmygt hjerte. En kombination, som er resultatet af en tæt vandring med Jesus. Jonas sætter ord på sit liv og sin vandring:

Jonas' møde med sin skaber

Jonas er opvokset i et metodist-hjem, men havde sit personlige møde med Jesus tilbage i 1989 i Abidjan. »30 dage efter, jeg gav mit liv til Jesus, mødte Helligånden mig, og Gud åbnede mine øjne og ører, så jeg kunne se min Skabers værk«, siger Jonas. Han blev trænnet i kirken i Abidjan i otte år og oplevede Guds kraft og Biblens ord. »Gud fortalte mig, at jeg ville komme til at prædike, og at det ville blive oversat til mange sprog, men det var dengang helt ubegribeligt for mig.«

Nød for Danmark

Jonas kom til Danmark i 1994, udsendt som diplomat fra Elfenbenskysten. Inden da havde han været i Egypten i tre år og i Canada i seks år. Jonas ville egentlig ikke til Danmark og havde allerede undersøgt mulighederne

for at komme til Schweiz. Men da han ankom til København, så han det åndelige billede af byen: »Det så meget mørkt ud – et nøgent land, hvor blandt andet reklamerne behandlede kvinderne respektløst«, fortæller Jonas om sit indtryk. Jonas tabte sit hjerte for Danmark, mens han bad og græd til Gud for landet og dets tilstand.

Jonas besluttede sig for at blive. Mens han arbejdede som diplomat på ambassaden for Elfenbenskysten i København, brugte han sin fritid til at starte en bedegruppe. Kirken startede i Jonas' og hans kone Lucie's hjem. Men naboerne klagede over larmen fra deres møder, og efter en tid måtte de finde andre lokaler. Østerbro Huset, hvor der var plads til de 40-50 medlemmer kirken nu rummede, blev deres tilholdssted de næste syv år.

Opgav sin fremtid som ambassadør

Da hans diplomattid i Danmark udløb i 2002, havde Jonas en lovende fremtid som seniordiplomat i sit hjemland foran sig. Men som Jonas fortæller: »Gud sagde til mig: »Hvad med mine børn?« Og Jonas

Kristus

Fakta om Jonas Kouassi-Zessia

- **Født** 1948 på Elfenbenskysten. Opdraget af forældre med metodist-baggrund.
- **Uddannet** diplomat. Seniorkonsulent fra Elfenbenskysten.
- **Formand** for KIT – Kirkernes Integrations Tjeneste.
- **Gift** med Lucie, med hvem han har fem børn:
 - Gina, 32 år, cand.merc. fransk/engelsk. Gift og arbejder som oversætter i London.
 - Marie Danielle, 29 år, hotel og restaurationsbranchen. Gift med dansk diplomat.
 - Rachel, 26 år, cand.merc. Gift med spansk phd professor i Telecom.
 - Madou, 30 år, cand.merc. i Telecom. Følger lederskolen på Apostolsk Højskole.
 - Jean Luc, 23 år, Bachelorgrad i Finans og Økonomi.

»Det har kostet mig alt at være her i Danmark, men når jeg tænker over, hvad Gud har gjort i mit liv, så er jeg lykkelig.«

– Jonas Kouassi-Zessia

måtte overveje, hvad han ville med sit liv. Skulle han tage tilbage til Elfenbenskysten – eller blive i Danmark og leve en usikker fremtid uden fast indtægt, men være der,

hvor Jesus havde kaldet ham? »Valget var svært, og det har kostet mig alt«, siger Jonas, der alligevel tog tilbage til Elfenbenskysten et stykke tid for at blive afklaret. Men han vidste godt, at når Gud har talt, kan man adlyde eller lade være. Men velsignelsen følger med at adlyde Gud.

Jonas' hustru forsørger familien

Jonas' hustru Lucie bad til Gud. Hvis Gud og hendes mand ønskede, at familien og deres fem børn skulle blive i Danmark, ja, så måtte Gud give hende et job, så de kunne forsørge familien. Gud gjorde sit første mirakel. Lucie fik job hos en dansk familie, som ville have at Lucie talte fransk med deres børn.

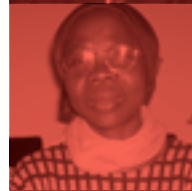
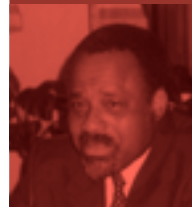
I dag er Jonas overbevist om, at valget om at følge Gud har kostet ham alt, men han og Lucie var ikke blevet lykkelige, hvis de ikke havde fulgt dette kald. »Det har kostet mig alt at være her i Danmark, men

når jeg tænker over, hvad Gud har gjort i mit liv. Så er jeg lykkelig, siger Jonas med et tilfreds blik i sine øjne.«

Aktiv lokalt – og nationalt

I 2004 fik kirken mulighed for at leje sig ind i Skt. Johannes Kirke ved Blegdamsvej. I dag tæller Église Protestante Baptiste 150-160 medlemmer, og under gudstjenesterne høres mange forskellige sprog, fransk, engelsk, dansk, polsk og en række forskellige stammesprog.

Vores samtale slutter, og Jonas glæder sig til sit næste møde. Han skal mødes med ledelsen i Baptistkirken i Odense. De skal have de sidste aftaler på plads, så den afrikanske husmenighed i Odense på 30 medlemmer kan leje sig ind hos Baptistkirken på Klosterbakken 14. Det er disse oplevelser, som giver Jonas glæde og bevirker, at han fortsætter. »Det er et privilegium at være ambassadør for Jesus i Guds rige«, slutter han. ■

Tro giver ro

[] Poul A. Beck [] Stine Frandsen

Månedens andagt tager med nænsomhed livtag om missionsstævnet tema: **Nyt liv i tro.**

Nyt liv

Gud ønsker, at vi skal være lykkelige. Ønsker, at vi må få *nyt liv* i troen på Ham. Et liv i *tillid*. Tilliden, håbet og freden i hjertet har deres kildevæld i et hemmelighedsfuldt nærvær – Kristi nærvær. Ved Helligånden er Han nær enhver, der er ydmyg af hjertet og fredfyldt lyder Hans røst: »Genkender du håbets vej, som er åben for dig?« ... Som mandeltræet blomstrer ved forårets første lys, får et tillidens åndedrag hjertets ørken til at blomstre op. Ofte dukker dette spørgsmål op: »Hvordan kan jeg være mig selv? Hvordan kan jeg realisere mig selv?« Nogle er så optagede af dette, at det fylder dem med ængstelse. Men Kristus siger ikke: »Vær dig selv.« Han siger: »Vær hos mig«. Kristus siger ikke til os: »Find dig selv.« Han siger: »Følg mig«. Da spirer et nyt liv frem i troens tillid.

I troen

Ikke sjældent har et menneske været troende i mange år, men glider langsomt tilbage i tvivl eller frygt. Man længes ofte efter nyt liv *troen*. Hvis et indre mørke skulle få os til at drive bort fra troens tillid, forlader Kristus os ikke af den grund. Ingen er udelukket, hverken fra Hans kærlighed eller fra Hans tilgivelse. Hvis mismod, eller sågar tvivl, skulle få overtaget i os, elsker Kristus os ikke mindre. Han spreder lys på vores vej. Og Hans kald lyder: »Kom og følg mig!«

Hvordan?

Vi kan få nyt liv i troen på mange måder. En af dem er Åndelig vejledning. Åndelig vejledning er et sted, hvor man kan sige alt uden at være bange for at blive kritiseret

eller til grin. Det er et sted, hvor det er trygt at dele de dybeste hemmeligheder, den værste frygt, den skam, der piner dig mest, de mest skræmmende spørgsmål og bekymringer. Det er et nådens sted – et sted, hvor andre accepteres som dem, de er, på grund af det, de kan blive.

Tro giver ro. Længes du efter *nyt liv i troen*, kan en åndelig vejleder sikkert hjælpe. Det kan være din bedstemor, ven, præst eller ægtefælle. Læs mere på www.aandeligvejledning.dk. Eller du kan finde inspiration i disse to bøger, som begge har dannet baggrund for opfordringen her: Broder Roger: »*Gud elsker – ganske enkelt*« eller David G. Benner: »*At vandre sammen. Om åndeligt venskab og åndelig vejledning*«. ■

» Ofte dukker dette spørgsmål op: »Hvordan kan jeg være mig selv? Hvordan kan jeg realisere mig selv?« Nogle er så optagede af dette, at det fylder dem med ængstelse. Men Kristus siger ikke: »Vær dig selv.« Han siger: »Vær hos mig«. Kristus siger ikke til os: »Find dig selv.« Han siger: »Følg mig.«

Præst på en **ny** måde

[☐] Karin og Páll Dam Hansen [☰] Jørgen Rasmussen

Oure har taget imod stafetten fra Holstebro menighed, der spurgte:

»Hvad har det betydet for menigheden, at man har ansat en børne- og ungdomspræst frem for en forstander?«

I en præsteløs periode valgte vi at ansætte Rikke Nilsson som ungdomsmedarbejder for at styrke menighedens arbejde for vores børn. I forhold til en mere traditionel præsteansættelse er fordelen, at børnearbejdet nu er i fokus, og at præsten har en rigtig god kontakt med menighedens børn og unge. Det er en stor glæde, at vi skal fejre dåbsgudstjeneste i august.

Det er en ulempe, at besøg hos menighedens medlemmer ikke er præstens arbejde. Det svækker kontakten til de medlemmer, der ikke kommer i menighedens fællesskab.

Menighedens to år gamle spejderarbejde er en stor gevinst, fordi det giver kontakt også til byens børnefamilier. Den store udfordring er at udnytte den mulighed for at møde både børnene og deres forældre med evangeliet.

90 gæster til Oure by night

Efter en god, fælles Sct. Hans fest spurgte borgerforeningen os om at holde åben kirke til »Oure by night«. Spejderne bagte snobrød og solgte klejner. Menigheden

åbnede kirken og bød på kaffe og samvær. Det gav lejlighed til gode samtaler, hvor folk kunne få svar på deres spørgsmål. En del spurgte til vores syn på dåben og så dåbsgraven. I løbet af aftenen havde vi 90 gæster. Langt de fleste bor i Oure, men havde aldrig tidligere været inde i baptistkirken.

Integration – vores redning?

I 2006 modtog vi ni chin-flygtninge med familier. Det er en dejlig fornøjelse i menigheden, og vi modtager gerne flere, men helst lidt efter lidt. Vi håber, at det vil betyde en styrkelse af menigheden – kan det mon være redningen for en lille, gammel menighed? Sikkert er det, at vi i hvert fald kan lære af dem, når det gælder menighedsbidrag: De er ikke i tvivl om, at man skal give tiende. Hvor mange af os gør det?

Stafetten går til ...

Oure sender stafetten videre til Sæby menighed med spørgsmålet: »Hvad betyder det, at I har modtaget en stor gruppe flygtninge fra Burma?« ■

Rikke Nilsson

Guds politik

– Hvordan kommer Guds rige?

[≡] Steffen Boeskov, SALT-studerende [📷] Stine Frandsen

Da Jesus proklamerede, at Guds rige var kommet nær, kaldte han samtidig sine efterfølgere ind i en kamp. Rigets komme afhænger ikke af mennesker, men vi kan vælge at kæmpe for, at Guds vilje sker på jorden – at Hans dagsorden bliver fremmet. Men hvad er egentlig »Guds vilje«? Og hvordan fører vi den ud i praksis som kirke – som Guds folk – i en tid, hvor alt, der bare minder om religiøs fundamentalisme bliver fordømt og mistænkeliggjort?

Hvilken retfærdighed?

Det kan synes som en næsten umulig opgave at finde ud af, hvordan kirken skal forholde sig til forskellige politiske emner og etiske problemstillinger. Jeg vil foreslå tre retningslinier, som kan lede os på sporet:

1 Gud er altid på den svages side

Både Det Gamle og Det Nye Testamente er fyldt med vidnesbyrd om en Gud, der identificerer sig med de marginaliserede. Som den svenske teolog, Magnus Malm, udtrykker det: »Når Bibelen taler om retfærdighed, taler den om en Gud, der er ubestikkelig og står på det fattige menneskes side. Ikke fordi han er partisk, tværtimod: Netop fordi han ikke er partisk som de rige, men vurderer ethvert menneske efter samme målestok.«¹

Jesus citerer ifølge Lukas Evangeliet Esajas i synagogen i Nazaret: »Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han

har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.« Og Jesus chokerer tilhørerne ved at fortsætte: »I dag er det skriftord gået i opfyldelse« (Lukas 4:18-21). At Jesus ikke sigter til en »indre fattigdom« eller en »syndens undertrykkelse«, ser vi i hans fortsatte virke i evangelierne, hvor de fattige og udstødte på en særlig måde fremhæves. Hvis vi skal tage Jesus alvorligt her, må vi spørge os selv: Hvor er det, vi skal være kirke? Hvor er de fattige og undertrykte? Hvor er fangerne i vores samfund?

2 »Guds rige er retfærdighed, fred og glæde i Helligånden«

Sådan lyder definitionen på Guds rige hos Paulus i Romerbrevet 14,17. Selvom det ikke kan siges at være en udtømmende beskrivelse, så kan det betragtes som pejlemærker – fremmer vi som kirke retfærdighed, fred og glæde i verden? Er vi tegn

på den forsoning med verden, som Gud er i gang med, og som en dag bliver fuldendt?

3 Guds folks politik må altid være bestemt af evangeliet

Hvis Jesus virkelig er Guds udtrykte billede »i kød og blod«, så må vi vende tilbage til beretningerne om Jesu liv, når vi søger svar på de dilemmaer, der hele tiden dukker op. Et udfordrende spørgsmål er: Hvis Jesus virkelig mener det, han siger, hvordan skal vi så handle? Jeg har en fornemmelse af, at svaret på det spørgsmål kræver langt mere kreativitet og nytænkning end vores pæne, fortærskede kirkefraser kan opvise. Kirken må være et fællesskab, der tager chancer og tænker banebrydende for retfærdighedens, fredens og glædens skyld.

Hvordan fremmes retfærdigheden?

Hvordan kan vi konkret som lokale menigheder blive bedre til at praktisere gudsrigets værdier? Jeg vil nævne tre mulige indsatsområder:

»Fremmer vi som kirke retfærdighed, fred og glæde i verden? Er vi tegn på den forsoning med verden, som Gud er i gang med?«

»Hvilken politik skal leve i Guds folk?«

»Hvis Gud er med dem, der arbejder for retfærdighed, så kan vi uden betænknig samarbejde med Amnesty International, Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp og med andre trossamfund, hvad enten det er muslimer, buddhister eller nogle helt andre.«

»Hvis Jesus virkelig mener det, han siger, hvordan skal vi så handle? Jeg har en fornemmelse af, at svaret kræver langt mere kreativitet og nytænkning end vores pæne, fortærskede kirkefraser kan opvise. Kirken må være et fællesskab, der tager chancer og tænker banebrydende for retfærdighedens, fredens og glædens skyld.«

1 Hele »legemet« må bringes i spil

Kirken er et fællesskab, hvor alle – uden undtagelse – er kaldede til at være en del af Guds plan. Alle medlemmer (i bredest mulig forstand) er uundværlige og kan hver især bidrage med evner, gaver, tid og energi. I stedet for at »gå i kirke« skal vi »være kirke«. »Kirke« er ikke en søndagsaktivitet, men noget, der sker alle ugens dage. Det får også konsekvenser for vores ledelsesstruktur. Præster og leders opgave er ikke primært at afvikle en egentlig gudstjeneste, men at lede Guds folk ud i Guds mission. At gå forrest i kampen for retfærdighed, fred og glæde og at udruste alle til at tage del i den kamp.

2 Forandringsvillighed og afgivelse af kontrol

I kampen for retfærdighed er det nødvendigt at kunne navigere hurtigt og, om muligt, være på forkant med udviklingen. Derfor må bureaukrati og kontrol holdes på et absolut minimum. Det betyder også, at vi må være kritiske over for vores tradition og spørge: »Tjener vores aktiviteter Guds rige, eller kunne vi bruge ressourcerne bedre?« I stedet for kontrol er der brug for at udvikle en ansvarlighedskultur i vores kirker. Det er

vigtigt, at vi lever »i lyset«, og det kan for eksempel ske gennem mentor-relationer og mindre cellegrupper. Strukturer, som fremmer livet, retfærdigheden og glæden, skal fremmes, mens strukturer, som sætter begrænsninger for kreativiteten, nytænkningen og lysten til at gøre en forskel, skal bekæmpes – både i og uden for kirken.

3 Samarbejde med relevante partnere

Mange mennesker er allerede i gang med kampen for retfærdighed, fred og glæde både privat og gennem forskellige organisationer. Det kan vi som kirke både påskønne og være med i. Hvis Gud er med dem, der arbejder for retfærdighed, så kan vi uden betænkning samarbejde med Amnesty International, Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp og med andre trossamfund, hvad enten det er muslimer, buddhister eller nogle helt andre. Gud har skabt alt, hvad der er godt, smukt og sandt, og jeg tror, at vi som Guds folk er kaldet til at genkende sandheden, påskønne den og fremme den, hvor vi ser den.

Som Guds folk er vi kaldet til kamp. Det er ikke en kamp, der skal eller kan vindes med vold eller gennem store slag. Kampen

udkæmpes i det små, i hverdagen – og det er løfterigt – det betyder, at vi alle kan være med og alle kan gøre en forskel. Og vi kan invitere vores venner til at være med i kampen på Guds side. Det er en vision, som det er værd at leve og dø for.« Så lad os spænde hjelmen og gå i krig (se Efeserbrevet 6:10-20). God kamp! ■

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvdnet.dk

Anne Åbom – Tlf.: 6313 1924
annej03@student.sdu.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 59 18 51 95
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 9823 1180
hanne_kiel@hotmail.com

Sidsel Hegnsvad. – Mobil: 3068 5848
SidselH@ofir.dk

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

Abonnement

Abonnement på baptist.dk og baptist.dk/
tema kan tegnes på BaptistKirkens
Sekretariat.

Abonnementspriser

- Helårsabonnement og lydband 535 kr
- Studieabonnement 250 kr
- Kvartalsabonnement 190 kr

Oplag: 1100

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger tre numre ad gangen.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Næste nummer udkommer 1. sept.
– deadline 6. august (kun stævnestof)
6. oktober – deadline 14. august
2. november – deadline 12. september

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
Fax: 3259 0133.
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til Sekretariatet.

Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Gudstjeneste-tidene bliver trykt i BaptistKirkens elektroniske nyhedsbrev.

Bladet kan også modtages på kassettebånd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Hjørring

29.04.07: *Mette Berg Pedersen*, f. 15.06.1991
29.04.07: *Christian Bylund*, f. 29.08.1989
06.05.07: *Joachim Ove*, f. 26.04.1993
06.05.07: *Anna Berg Pedersen*, f. 17.05.1993
06.05.07: *Lone Bølgstrand*, f. 29.11.1978
13.05.07: *Kasper Kragh*, f. 29.08.1993
13.05.07: *Emil Jonstrup Nielsen*, f. 05.01.1993

Holbæk

27.05.07: *Anna Christiane Nielsen*, f. 23.05.1990

Københavns Nye Baptistmenighed

29.04.07: *Natacha Klinder*, f. 28.01.1992

Nørresundby

27.05.07: *Katrine Johansen*, f. 14.11.1994

Østthimmerland

27.05.07: *Louise Larsen*, f. 03.08.1993

Døde

Bornholm

Else Markussen, født Jørgensen, født 24.08.1919, døbt 27.03.1932 i Rønne, døde 11.05.2007

Kristuskirken, København

Doris Johanne Marie Jørgensen, født 11.04.1919, døbt 01.04.1934 i Odense, døde, 30.05.2007
Lilli Ingeborg Larsen, født, 02.07.1912, døbt, 27.02.1927 i Kristuskirken Kbh., døde, 22.05.2007
Harriet Kent, født 08.03.1916, døbt 28.06.1936 i Vrå, døde 30.05.2007

Nørresundby

Folmar Østergaard Larsen, født 17.04.1918, døbt 15.09.1935 i Nørresundby, døde 13.03.2007

Odense

Bjarne Hansen, født 23.04.1941, døbt 19.02.1961 i Odense, døde 08.05.2007

Tølløse

Esther Petersen-Ajbro, født 03.07.1919, døbt 14.10.1934 i Eskildstrup menighed, døde 18.05.2007
Ellen Christensen, født 14.01.1910, døbt 08.08.1926 i Eskildstrup menighed, døde 23.05.2007.

Århus

Elvira Margrethe Larsen, født 31.03.1912, døbt 05.12.1937 i Vejle, døde 06.02.2007

Dåbsfest i Hjørring Baptistkirke

Tre søndage i træk har Hjørring Baptistkirke fejret dåb med syv af deres unge. Under en gudstjeneste i ungdomsklubben M.A.C. blev en af de unge døbt af menighedens ungdomsmedarbejder, Anders Højmark Andersen. Efter dåben blev der indbudt til, at andre, som gerne ville døbes, kunne følge efter. Det var invitationen til, at endnu en af de unge valgte at lade sig døbe – her og nu. »Det var en speciel og dejlig oplevelse«, fortæller Edith Ove fra Hjørring Baptistkirke. Allerede søndagen efter blev yderligere tre døbt; to fra vinterens kristendomsklasse samt én der har deltaget i ALPHA-kursus. Efter en festlig gudstjeneste var der kirkefrokost, hvor en god flok fra KFUMs Brass-band dukkede op og ønskede tillykke med fin musik. En af de unge spiller selv med i bandet. Der gik kun en uge, før to andre af kristendomsklassens unge ønskede at blive døbt. Det skete under overværelse af en stor flok klassekammerater. »Det har været tre dejlige anledninger til stor glæde, velsignelse og opmuntring for menigheden«, slutter Edith Ove.

Baptismen er global – hele verden mødes i Ghana

Man kan sige meget om baptister i denne verden, og det gør man, dels fordi der er baptister overalt, og dels fordi baptister langt de fleste steder er synlige og meget engagerede i samfundsforhold og i menneskers liv. Hvert år mødes ledere fra de mere end 200 kirkesamfund, som er medlem af Baptisternes Verdensalliance BWA. »BWA binder baptist-familien verden over sammen for at skabe indflydelse og forandring for Kristus.« Sådan lyder BWAs nye mission statement, der tydeligt signalerer, at baptistisk identitet handler om at være aktiv i mission! Dette års rådsmøde holdes i Accra i Ghana 2.-7. juli. Her deler de medvirkende erfaringer, inspiration og opmuntring fra de 158.000 lokale baptistmenigheder, der er tilsluttet BWA. Mere end 400 ledere er tilmeldt heriblandt Jan Kornholt, der repræsenterer Baptistkirken i Danmark. Dette møde er anden gang, hvor programmet primært er erfaringsudveksling i forskellige workshops og »erfagrupper«. På det korte forretningsmøde kommer valg af ny generalsekretær til at tiltrække stor opmærksomhed. Neville Callam fra Jamaica er indstillet til at blive valg som efterfølger af Denton Lotz, der nu går på pension efter 27 års ansættelse i BWA.

Langsigtet mission kommer ud af

[☰] Per Eivind Stig [🗨️] Per Bækgaard

»Hvorfor skal BaptistKirken have et internationalt missionsarbejde?« har International Mission spurgt Per Eivind Stig, præst i City Kirken i Taastrup om at give sit svar på! Spørgsmålet har givet anledning til en refleksion over den forandringsproces, som BaptistKirken står midt, og hvilken rolle missionen skal spille i fællesskabet, den enkelte menighed og hos den enkelte.

Jesus kaldte os til at leve i mission: At forkynde evangeliet i ord og handling helt til »verdens ende«. Det er helt grundlæggende vores »kald« at leve i konstant mission. Så svaret giver sig selv. Men al mission skal ikke nødvendigvis være drevet af en større kristen organisation som Baptistkirken i Danmark.

Afsæt i den enkelte og det lokale

Den lokale menigheds mission fratager ikke den enkelte kristne ansvaret for at være ambassadør for troen i hverdagen. Faktisk er det lige omvendt: Det lokale missionsarbejde er summen af de enkeltes indsats. På samme måde kan Baptistkirken i Danmarks missionsarbejde ikke erstatte den lokale menigheds. Missionsarbejdet må tage sit udgangspunkt i den enkelte menigheds engagement, lokalt og globalt. En fælles indsats erstatter ikke en engageret menighed, uanset hvor gode intentionerne er.

Langsigtet – og lokalt

Jo mere vi udnytter vores mangfoldighed i menighederne, desto flere projekter kan vi få overskud til. Som enkeltpersoner og menigheder har vi forskellig baggrund og historie. Muligheden ligger i at udnytte dette konstruktivt.

Derfor er udfordringen: *Hvordan støtter og opmuntrer vi et missionsarbejde, som tager udgangspunkt i den lokale menighed, men som får større påvirkning end nogen enkeltmenighed kan udvirke alene?*

Derfor skal Baptistkirken i Danmark have et missionsarbejde – men ikke i den form, vi har været vant til.

Der er brug for fødselshjælp

Baptistkirken i Danmarks missionsarbejde må først og fremmest bestå i at sætte *fokus* på mission, og på at *udfordre* og *opmuntre* den lokale menighed til et øget engagement, lokalt og globalt.

Dernæst i *vejledning* og *støtte* til menighedernes mission, hvoraf nogle kan have brug for *fødselshjælp*.

BaptistKirken kan også tilbyde at *evaluere* konkrete missionsprojekters holdbarhed og foreslå forbedringer, og endelig kan BaptistKirken være det anerkendte bagland, som kan *hjælpe med at søge støtte*.

Projekter skal drives af menigheder

Derfor skal konkrete missionsprojekter ikke være med i Baptistkirken i Danmarks basisbudget. Projekterne skal drives af menigheder, enkeltvis eller i fællesskab, med den nødvendige mangfoldighed, nærhed og kontakt.

City Kirken har historisk givet 10 % af de indsamlede midler til aktiviteter uden for kirken; helst direkte til mission. City Kirkens bidrag til Baptistkirken i Danmark tages ud af dette beløb. Øges bidraget til basisbudgettet kommer det ud af det beløb, der ellers gives til missionsprojekter, og det er i modstrid med min overbevisning, at mission er noget, den enkelte kirke skal være direkte engageret i.

et lokalt engagement

Baptistkirken i Danmark har tradition for et bestemt mønster af udgifter. Er de alle rimelige og en del af basis? Hvis der savnes midler til at koordinere missionsindsatsen, skal vi så samle mere ind – eller skal vi prioritere og skære andetsteds?

Missionsmarken er både nær og fjern

Vi har brug for nytænkning. I dele af vores område bor der mere end 20 % af tyrkisk afstamning. Tilsvarende mønstre ses andre steder i landet. »Missionsmarken« kommer nu til os, og den opgave er lige så vigtig som at rejse langt væk og drive mission.

Det kræver den enkelte menigheds engagement, og Baptistkirken i Danmark må være med til at frigøre ressourcer til de menigheder, som har de største behov i stedet for at lægge yderligere byrder på disse. Men opgaven som sådan er ikke en byrde.

Danmark har for nylig været i verdens søgelys ... lad os satse på, at vi igen kan være foregangsland og få lov til at sætte fokus på evangeliets forløsende budskab!

Men denne mission starter med – dig og mig. ■

Fakta

Baptistkirken i Danmark er altid i mission med partnere dér, hvor vi arbejder. Vi har tre typer partnere:

- 1) Kirkepartnere – med hvem vi har en langsigtet plan og et forpligtet engagement.
- 2) Strategiske partnere – med hvem vi gennemfører konkrete planer og altid til fordel for den lokale menighed
- 3) Projektpartnere – menighedernes engagement, hvor Baptistkirken konkret og tidsbegrænset går ind støtter efter behov og aftale.

90 % af vores arbejde udgøres i dag af kirkepartnere. Menighederne har projektpartnere i Kenya, Tanzania, Honduras, Argentina, Georgien, Bulgarien, Indien, Letland, Litauen, Papua New Guinea, Burma og andre.

»Jo mere vi udnytter vores mangfoldighed i menighederne, desto flere projekter kan vi få overskud til.«

Jette og Lyle Hall med deres piger Rachel, Miriam, Acacia og Mikaela er udsendt af Citykirken til Tanzania, hvor de opbygger et team til at nå de mange fattige og isolerede landsbysamfund med lægehjælp, sunhedsundervisning og evangelisation.

Kirkens profetiske forpligtelse

[≡] Anders Gadegaard, domprovst, nyvalgt formand for Danske Kirkers Råd [☐] Stine Frandsen

Kirkens indsats som profetisk røst må og skal ske uden, at kirkerne opnår eller tildeles egentlig politisk magt. Overbevisningens kraft er den eneste, der er legitim for kirken. Der kan ikke drives direkte politik på en religiøs overbevisning. Tror man det, begår man fundamentalismens fejl. Troen er motivations- og inspirationskraft, ikke en opskrift på den rette politik, hævder domprovst Anders Gadegaard, nyvalgt formand for Danske Kirkers Råd.

Den kristne vision

Kirken er navnet på det kristne trosfællesskab. Den findes i mange afskygninger, men fælles for alle er en forestilling om Guds rige, det sande liv – livet i retfærdighed og fred uden lidelse, vold og død. Vi tror på, at dette liv viste sig i verden i Jesus af Nazaret. Alt, hvad han sagde og gjorde, var udtryk for det fuldkomne liv. Derfor kan vi i fortællingerne om ham få noget at vide om, hvad der gælder for dette liv. Engang vil dette liv blive helt og fuldt vores – når Gud skaber »en ny himmel og en ny jord«. Men indtil da findes det allerede hos os – dels i sit fravær som længsel og som suk over lidelsens vilkår – dels i sit nærvær som en skjult åndelig kraft i os og imellem os. Kirken er som fællesskabet af alle Kristus-troende ikke *af* verden (den er jo konstitueret ved troen på Guds rige, »som ikke er af denne verden«), men *i* verden (det er her, vi er, og det er her vi skal leve), og mere end det: Også *for* verden (vi skal vidne »for at verden må tro«, dvs. med ord og gerning sprede kærligheden og retfærdigheden, som vi kender den fra Kristus).

Politisk diakoni

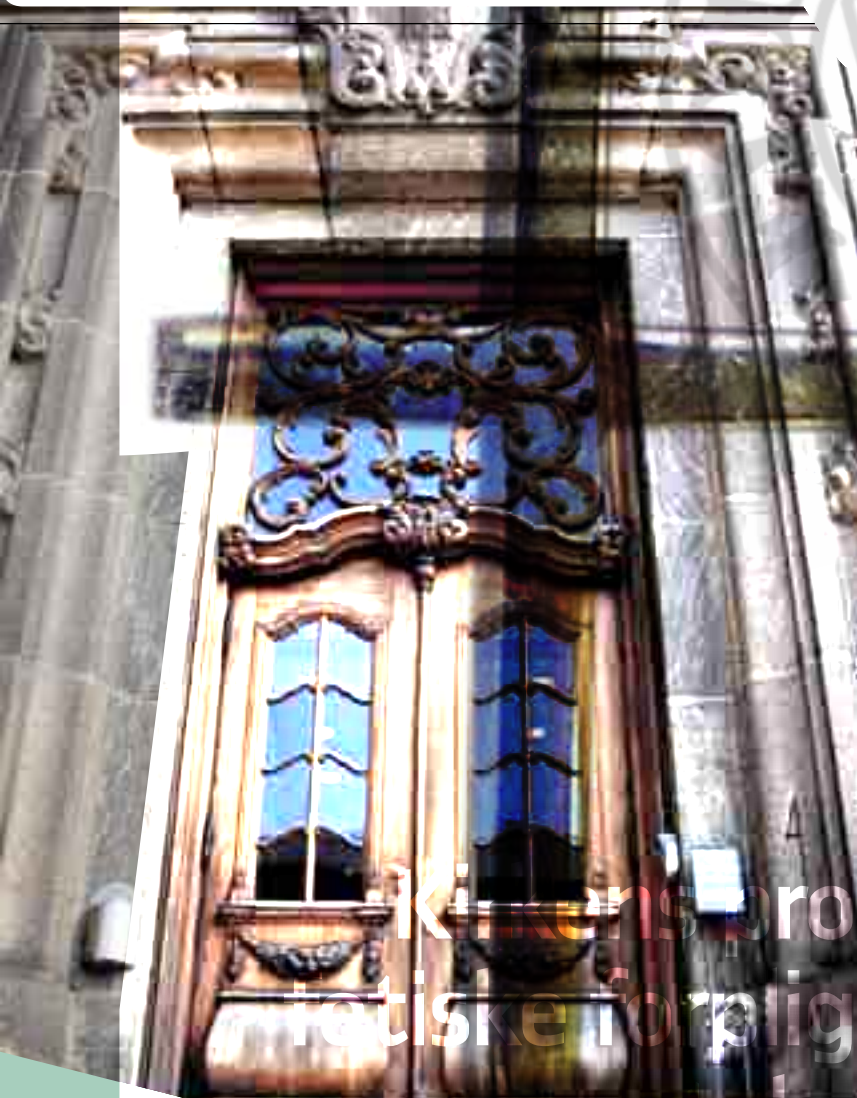
Til denne mission »for verdens skyld« hører, at kristne bidrager til det fælles bedste ud fra forestillingen om det sande i Jesu ord og liv. Her ligger kirkens profetiske – ikke bare opgave, men forpligtelse: At gøre gældende, hvad der tjener til retfærdighed og fred i fællesskabet. Og dermed også pege på, hvad der virker uretfærdigt. Al politik i et demokratisk samfund handler om at nå frem til det fælles bedste. Denne proces skal kirken bidrage til ud fra sin idealdannelse, som er forestillingen om Guds rige. Ikke fordi vi skal tro, at vi kan indføre det, men fordi vi skal tro, at vi kan sætte små tegn på det, og vi kan indrette os med love og regler, så vi tvinges til at gøre det, vi ved fra vores forestilling om Guds rige, der er ret og gavnligt for mennesker. I et kristent samfund måles velfærd på, hvordan vi tager vare på de ringest stillede grupper. Hvor sådanne grupper svigtes, er det bl.a. kirkens pligt at gøre opmærksom på det. Politisk diakoni, kunne man kalde det. Det er ikke nok at give et måltid mad til de hjemløse, hvis det, de har

mest brug for, er utraditionelle boliger. Så må vi søge at overbevise vore kommunale myndigheder om, at det skal der arbejdes for. Det er heller ikke nok at besøge gamle på plejehjemmet, hvis det de mest har brug for, er et personale, der har tid til dem. Så må vi politisk kæmpe for, at der ansættes mere plejepersonale. Bespisningen af hjemløse er en god ting, ligeså er besøgstjenester for ensomme gamle. Men hvis den store hjælp, der kan skabe forandring og glæde hver eneste dag, ligger i politiske forandringer, så må diakonien række så langt.

Oprørende forhold

Den kristne vision tjener på denne måde som er konstruktiv, skabende kritisk kraft i vort samfundsliv. At tænke og handle politisk i denne forstand er både påkrævet og nødvendigt. For den enkelte som kristen og for de kristne fællesskaber. På det lokale plan (de eksempler, jeg har nævnt) og på det globale plan i kampen for en retfærdig(ere) fordeling af verdens

» Al politik i et demokratisk samfund handler om at nå frem til det fælles bedste. Denne proces skal kirken bidrage til ud fra sin idealdannelse, som er forestillingen om Guds rige. «

» Vi er som kirke kaldet til konstant at være optaget af tidens brændende spørgsmål for at bidrage til mere retfærdighed, mere forsoning, mere fred. «

Læs mere:

Anders Gadegaards artikel er beskåret her. Se artiklen i dens helhed på www.baptistkirken.dk

goder. Det mest foruroligende, ja, oprørende forhold i verden i dag er den ufatteligt uretfærdige fordeling af verdens goder. Hvis kirken/kirkerne kunne bidrage til at ændre på dét – fx gennem en politisk kamp for ændrede handelsforhold mellem rige og fattige lande – ville det være udtryk for sand kristen diakoni. Det er én af (mange) grunde til nødvendigheden af et verdensomspændende kirkeligt fællesskab (den økumeniske bevægelse): At hjælpe de fattigste befolkningsgrupper og støtte deres kirker i denne kamp for overhovedet at holde disse spørgsmål på den internationale dagsorden.

Magtløs, ikke magtesløs

Kirken skal ifølge sit væsen være magtløs. Men det er langt fra ensbetydende med, at den skal fremtræde som magtesløs. Den (vi) er kaldet til konstant at være optaget af tidens brændende spørgsmål for at bidrage til mere retfærdighed, mere forsoning, mere fred. Som en del af Guds kaldelse af sin kirke til at forkynde Evangelium – i ord og handling. ■

Afsender:

**Baptistkirken
i Danmark**

 Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635

POLITIK RAGER MIG EN PAPAND

[≡]
Emil Fhær
[📷]
Rie Andersen

To mænd var ude at flyve varmluftballon. Pludselig vidste de ikke, hvor de var, så de råbte ned til en mand, der stod og ordnede have. »Hej du! Kan du ikke fortælle os, hvor vi er henne?« Manden i haven svarede: »Jo, I er oppe i luften!« Mændene kiggede på hinanden, og den ene sagde: »Han må være politiker.« »Hvor ved du det fra?«, spurgte den anden. Svaret var: »Det, han siger, er egentligt rigtigt nok – jeg kan bare ikke bruge det til en skid!«

»Politik er kedeligt!« Det konkluderer mange af os, men ofte på et tyndt grundlag. Og ja, jeg kan ligeså godt sige det med det samme: Jeg synes, politik er svært og ganske kedeligt.

Med klummen her vil jeg tildele mig selv og andre, der, som jeg, er forholdsvist uimponerede over politik, en opsang (!). Jeg vil egentligt ikke skælde ud, men rette fokus mod det virkelige problem – politik.

»Hvor står du rent politisk?«, spurgte en kvinde mig for nylig. Mit svar var, at

jeg synes, det er svært at finde rundt i det politiske landskab, blandt andet når Venstre egentlig er et højreparti, og Centrumdemokraterne ligger lidt til venstre for Ny Alliance, men dog til højre for det venstreorienterede Socialdemokrati, der pt. er i opposition ... Kvinden rystede på hovedet og sagde, at jeg nok er den klogeste, hun har mødt, som vidste mindst om politik.

Begrebet »politik« stammer fra det græske »tá politiká«, det betyder statsager. Staten var for grækeren en håndgribelig størrelse; det var hans eller hendes levede virkelighed. Politologen David Easton giver følgende definition: »Politik er den autoritative fordeling af værdier med gyldighed for et samfund.« Politik har altså (i teorien) at gøre med forhold, der vedrører staten og dermed dets borgere.

Fint nok, men hvad gør så, at vi bør have bare

en smule interesse for politik? Da politik er processen med hvilken, fx et land tager beslutninger for at styre eller påvirke udviklingen inden for et område, og da det område er den virkelighed, som vi er en del af – så mener jeg, vi bør tage et minimum af politisk ansvar. Jeg mener i det mindste, at man op til valg bør sætte sig ind i sagerne, og stemme efter sin overbevisning.

Det blev alligevel ikke den opsang, jeg havde tænkt mig at give, men man må jo starte et sted. Venner – politik rager os faktisk mere end en papand! ■

